Isten tisztelete

Lekció: 1Móz 2,20-25; 3,14-20 / Textus: 1Tim 2,8-15 2026.11.08.

Kedves Testvérek!

Én nagyon várom a mennyet. […]A mai igeszakasz ugyanis arról beszél, hogy az istentisztelet nem más, mint Isten tisztelete és ez egy életreszóló meghívás. Ahhoz, hogy bővebben kifejthessük ezt az üzenetet, az efezusi gyülekezet nyomába kell erednünk és megnéznünk a Timóteushoz írt levél néhány háttérelemét.

A háttérben: Artemisz kultusz, tévtanítók által befolyásolt nők. Látjuk tehát a hátteret, innentől az a kérdésünk, hogy miről szólt Pál tanítása az első olvasóknak és mit üzen ez nekünk. Három gondolatban fogjuk ezt körbejárni.

1. **Vissza az alapokhoz – teremtettség**

Rendhagyó módon hátulról kell kezdenünk a magyarázatot. A 14-15. versben Pál a teremtésre utal vissza. Emlékezteti a gyülekezet arra, hogy hogyan kezdődött minden. Ezzel a helyére teszi a perspektívát, ugyanis bármennyire is akarnánk mi irányítani, mi tartani a kontrollt az események felett, be kell látnunk, hogy teremtmények vagyunk. És Isten amikor alkotott, ebbe a világba rendet helyezett. Ez a rend megjelenik az ember teremtésénél is: férfit és nőt alkot és alkotja meg az ő egységüket, hogy az kiegészítse egymást. A férfi és nő egysége együtt mutat meg valamit az Alkotó dicsőségéből.
Timóteusnak azért kellett erre figyelmeztetni a közösséget, mert a dolgok elkezdtek náluk félremenni. Tudjátok miért mehetnek egyáltalán félre a dolgok testvérek? Azért, mert a teremtéskori tökéletes, egybeszerkesztett, szép és jó állapotot a bűn megtörte. És azóta nemcsak az efezusiak, de mi is a bőrünkön tapasztaljuk, hogy a nemiségünk is törést kapott. Tapasztaljuk ezt megtört kapcsolatokban, adott és kapott sebekben, fájdalmas mintákban és abban, hogy sokszor a nő nem tudja betölteni az Istentől kapott küldetését: segítőtársnak lenni, a férfi pedig nem tudja beölteni a küldetését: fejnek lenni és vezetni és ez igaz a közösség minden szintjén a legkisebb egységtől, a párkapcsolattól egészen a nagy, akár világméretű közösségekig.
Ha úgy ülsz most itt, mint akinek ez az elvenébe vág, tudd, hogy nem a megtöretésé az utolsó szó, mert Krisztusban van helyreállás, azért hordozta el a bűn súlyát, hogy nekünk már lehessen felszabadult életünk, így bátran keresd nála a megnyugvást és a gyógyulást! Szól ennek az ereje mindazoknak, akik kételkednek benne, vagy akik nem merik hinni… Krisztusban találhatjuk meg az életünk alapját és onnantól a vele való kapcsolatban a helyére kerülhet minden.

2. **Irány a hatásokkal kapcsolatban**

Az alapokhoz való visszatérés irányt ad mindazokkal a hatásokkal kapcsolatban is, amik körbeveszik Isten népét. Efezusnak az aktuális kérdései a nők esetében a gazdagság és a büszkeség voltak. Azokban az időkben egyre nagyobb teret kaptak a kihívó ruhák, amik megmutatták a gazdagságot és egyre nagyobb teret kapott a feltűnés, a kérkedés. Pál ezért figyelmeztet arra, hogy álljatok meg, nem ez a lényeg. Nem az a lényeg, hogy mi látszik kifelé, kinek tudod mutatni magad, hanem az, hogy mit mutat a szíved.
Mert Krisztus követője a büszkeségét alázatra, a külsőségekkel hivalkodást csendes figyelemre, a kitűnni vágyást másokra való odafigyelésre cseréli. Testvérek kőkeményen szembesít itt az ige azzal, hogy mi magunk hányszor választjuk a látványosabb utakat a hitünkben a valódi utak helyett. Hányszor szól az istentiszteletünk Isten helyett saját magunkról, arról, hogy én kapjak valamit, amivel továbbmehetek. Isten Lelke a mai délelőttön megállít és megvizsgál: milyen hatások a leghangosabbak most benned? Napjainkban nem a látványos ruhák jelentik a kihívást, de még csak nem is az, hogy mindenki hangosan beleszólna az igehirdetésbe. De talán jó kérdés lehet az, hogy milyen hatás ér, ami elhalványítaná Isten hangját a szívedben.

3. **Irány a személyes életünkben**

És ha már a szívnél tartunk, itt érkezünk meg az alap és a hatások után a személyes életünkhöz. A 8. versben ugyanis Pál kiemel három nagyon konkrét dolgot, ami akadálya Isten tiszteletének. Ez a három a bűn, a harag és a kételkedés. És arra figyelmezteti a férfiakat – de rajtuk keresztül mindenkit – hogy ez a három dolog bizony meg tudja lékelni az Istennel való élő kapcsolatot. Ugyanis mindháromnak megvan az a tulajdonsága,

hogy kicsiben kezdődik, amikor nincs is jelentősége, mégis eltorzítja a hitünket. Isten tisztelete ezért egész életünket betöltő valóság és nem csupán 1,5 órás elfoglaltság. Mert a mindennapok szempontjából döntő fontosságú, hogy mivel van tele a szívünk: haraggal – vagy szeretettel, bűnnel – vagy szentséggel, kételkedéssel – vagy békességgel.
A jó hír az, hogy ezeket nem magunknak kell kikeverni egy titkos laborban, hanem elég elkérni attól, akinek minden felett, az én és a te szíved felett is hatalma van.

Összefoglalva igénk üzenetét, Isten tisztelete életre szóló meghívás, ahhoz, hogy éljünk vele, az Ő igéjének alapján kell állnunk, mindez pedig irányt ad a minket érő hatásokkal és a személyes életünkkel kapcsolatban is. Ámen!

(Pálfalvi J. Viola)